

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Το πρώτο βήμα

«**Ν**Α ΠΑΡΩ ΤΟ ΠΑΛΤΟ ΣΑΣ», προσφέρθηκε η νεαρή γυναίκα, που έσπασε πρώτη το σκληρό κέλυφος της σιωπής αμέσως μόλις μπήκαν στο σπίτι.

Πλησίασε τη Σεμέλη, τη βοήθησε να βγάλει από πάνω της το βαρύ κασμιρένιο ρούχο και, αφού το κράτησε για λίγο στα χέρια της, σίγουρα για να απολαύσει την υφή του, πήρε και το μπουφάν του άντρα δίπλα της και τα τακτοποίησε στον καλόγερο πλάι στην πόρτα.

«Καθίστε», τους πρότεινε ευγενικά, αφού το μόνο που έκανε ο Ρούσσοσ τόσο ώρα ήταν να στέκεται δίπλα στο τζάκι, ακουμπισμένος νωχελικά στον τοίχο πίσω του, και να τους κοιτάει μάλλον καχύποπτα.

Η τηλεόραση, στην απέναντι πλευρά του δωματίου, ήταν ανοιχτή, και η κοπέλα έσπευσε να την κλείσει, εντοπίζοντας το τηλεκοντρόλ στο μπράτσο του καναπέ.

Έπειτα πλησίασε ξανά τους επισκέπτες και κοίταξε απορημένη τον Ρούσσο, που δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια να νιώσουν άνετα όλοι. Το αεικίνητο βλέμμα του παρατηρούσε και κατέγραφε. Αυτό έκανε μόνο και, κατά τα φαινόμενα, αυτό θα συνέχιζε να κάνει αν κάποιος απ' όλους δεν έπαιρνε την πρωτοβουλία να ανοίξει κουβέντα.

Ανακουφισμένη η κοπέλα είδε το συνοδό της διάσημης Σεμέλης Σοφιανού να πλησιάζει στον καναπέ και να κάθεται πρώτος.

«Καθίστε κι εσείς», πρότεινε στη Σεμέλη αγριοκοιτάζοντας τον Ρούσσο, που, τελευταίος και απρόθυμος, εγκατέλειψε τη βολική γω-

νιά του δίπλα στο τζάκι και ακολούθησε τους επισκέπτες του στο καθιστικό.

«Με λένε Βάγια», αυτοσυστήθηκε η κοπέλα, απευθυνόμενη περισσότερο στη γυναίκα απέναντί της. «Θέλετε να σας βάλω κάτι να πιείτε; Δεν υπάρχει ίχνος αλκοόλ εδώ μέσα, αλλά θα μπορούσα να σας φτιάξω ένα ζεστό ρόφημα – ή καφέ, αν προτιμάτε».

«Ένα νερό για μένα, ευχαριστώ», αποκρίθηκε η Σεμέλη, ενώ ο Στέφανος ζήτησε έναν καφέ.

Ο οικοδεσπότης δεν ήθελε τίποτα, αλλά δεν έκανε τον κόπο να μιλήσει. Ένα κοφτό αρνητικό νεύμα ήταν αρκετό.

«Κύριε Πετράκη...» κόμπασε για λίγο η Σεμέλη, αποφασίζοντας να πάρει στα χέρια της τα ηνία της συζήτησης που θα ακολουθούσε.

Τον κοίταξε κατάματα, έβγαλε με αργές κινήσεις τα γάντια της και, φροντίζοντας να μην τρέμει, τα ακούμπησε στο τραπέζακι μπροστά της.

«Ο λόγος που με έφερε ως εδώ για να σας συναντήσω είναι πολύ σοβαρός», συνέχισε. «Δε θα τολμούσα να κάνω κάτι τέτοιο αν δεν είχα σκεφτεί προηγουμένως καλά αυτό το βήμα. Ίσως και να φύγω άπραγη από δω, αλλά νομίζω πως αξίζει τον κόπο να με ακούσετε προσεκτικά προτού μου δώσετε την όποια απάντησή σας».

Ο άντρας την κοίταξε σκεπτικός. Ανασηκώθηκε λίγο, για να βγάλει το πακέτο με τα τσιγάρα του από την πίσω τσέπη του παντελονιού του, και έπειτα το στριφογύρισε λίγο ανάμεσα στα δάχτυλά του. Τελικά αφαίρεσε ένα τσιγάρο και το κρέμασε στα χείλη του. Ο Στέφανος εμφάνισε με ταχύτητα έναν αναπτήρα και τον κράτησε αναμμένο μπροστά του. Ο Ρούσσος τον ευχαρίστησε με ένα νεύμα, ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα όπου είχε καθίσει, ρούφηξε με απόλαυση τον καπνό, τέντωσε τα πόδια του με άνεση και, τέλος, τοποθέτησε χαλαρά τη μια πατούσα του πάνω στην άλλη.

Στο μεταξύ η βροχή είχε αρχίσει πάλι να δυναμώνει, και ένας δυνατός κεραυνός, που έπεσε αρκετά κοντά, έκανε το σκυλί έξω να γαβγίσει φοβισμένα. Η Βάγια έκανε μια στάση στο παράθυρο, για να φωνάξει καθησυχαστικά στο ζωντανό, και μετά έφερε τα ροφήματα

πάνω σε ένα ασημένιο δισκάκι, πολυκαιρισμένο μα πεντακάθαρο. Ύστερα κάθισε στο μπράτσο της πολυθρόνας όπου καθόταν ο Ρούσσο, αφού ο καναπές ήταν διαθέσιος και είχε καταληφθεί από τους επισκέπτες.

Η Σεμέλη πρόσεξε ότι το χέρι της κοπέλας αγκάλιασε τους ώμους του άντρα κάπως κτητικά, κι αν νωρίτερα είχε έστω και μια απειροελάχιστη αμφιβολία για το είδος της σχέσης μεταξύ τους, τώρα δεν της έμεινε καμία.

«Θα ήθελα να κουβεντιάσουμε σε πιο προσωπικό επίπεδο, αν είναι δυνατόν», είπε, αφού πρώτα ήπιε μια γουλιά από το νερό της, και τα γαλάζια της μάτια στάθηκαν κάπως παρακλητικά στο ανεξιχνίαστο πρόσωπο του οικοδεσπότη.

Επιτέλους, εκείνος της έκανε την τιμή να μιλήσει:

«Δεν ήρθατε μόνη και δε με βρήκατε μόνο. Δεν έχω μυστικά από τη Βάγια. Μιλήστε ελεύθερα».

Η Σεμέλη δάγκωσε αμήχανα τα χείλη της και ένιωσε τη γεύση του κραγιόν της. Και, αφού δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, ξεκίνησε:

«Είμαι βέβαιη ότι με αναγνωρίσατε...»

«Η αλήθεια είναι ότι το πρόσωπό σας είναι γνωστό ακόμη και σε τούτα τα μέρη», της είπε ήσυχα ο άντρας. «Σε κανένα από τα ελάχιστα σπίτια του χωριού δε λείπει η τηλεόραση, και η εκπομπή σας είναι η δημοφιλέστερη απ' όλες. Αν και δε θα φανταζόμουν ποτέ ότι μια μέρα θα σας έβλεπα μπροστά μου με σάρκα και οστά, είμαι άνθρωπος που προσαρμόζεται γρήγορα στους αιφνιδιασμούς. Υποψιάζομαι, φυσικά, ότι ο λόγος της παρουσίας σας εδώ θα είναι ακόμη πιο αιφνιδιαστικός, αλλά είμαι όλος αφτιά. Είμαι έτοιμος να μάθω γιατί η διάσημη Σεμέλη Σοφιανού έκανε τόσα χιλιόμετρα και τόσο κόπο για να με συναντήσει».

«Στ' αλήθεια, κύριε Πετράκη, είναι πολύ προσωπικό αυτό που θέλω να σας πω...» έκανε ξανά την προσπάθειά της.

«Βάγια, τι θα 'λεγες να μου συστήσεις την ανήσυχη Χέλγκα;» παρενέβη ο Στέφανος, εκμεταλλευόμενος το σπαρακτικό ουρλιαχτό του ζώου μετά το άκουσμα ενός ακόμη κεραυνού.

«Δεν ξέρω...» απάντησε απρόθυμα εκείνη. «Ρούσσο;»

«Υποθέτω πως η Χέλγκα εκτός από τρομοκρατημένη θα είναι και πεινασμένη. Καλό θα ήταν να την περιποιηθείς λίγο».

Η Βάγια δεν πρόβαλε αντιρρήσεις. Σηκώθηκε υπάκουα από τη θέση της και ρώτησε:

«Να δανείσω το αδιάβροχό σου στον κύριο Αλιφραγκή;»

«Φυσικά».

Σε λιγότερο από δύο λεπτά η Σεμέλη είχε εξασφαλίσει τις συνθήκες που επιθυμούσε εξαρχής για τη συνάντησή της με τον Ρούσσο. Τον κοίταξε σταθερά στο πρόσωπο, και εκείνος της ανταπέδωσε το βλέμμα με την ίδια αποφασιστικότητα.

«Δε δείχνετε και πολύ περίεργος», τόλμησε να του πει, διαισθανόμενη ότι δε θα τα έβγαζε εύκολα πέρα μαζί του.

«Όντως δεν είμαι», μάζεψε τα πόδια του και έγειρε λίγο προς τα μπρος για να μειώσει την απόσταση ανάμεσά τους. «Διότι είμαι σίγουρος ότι η επίσκεψή σας έχει σχέση με τον αδερφό μου. Και σας προειδοποιώ, προτού πείτε οτιδήποτε, να σκεφτείτε πολύ σοβαρά ότι εδώ και χρόνια δεν έχω καμία σχέση μαζί του. Δε μου αρέσει ο κόσμος του, και δεν του αρέσει ο δικός μου. Είμαι ξεκάθαρος».

«Πώς ξέρετε ότι...;»

«Το ξέρω», τη διέκοψε. «Ερμηνεύω με ταχύτητα τις καταστάσεις και τα γεγονότα γύρω μου. Είστε ιδιοκτήτρια ενός καναλιού που ανταγωνίζεται με σφοδρότητα το δικό του τα τελευταία χρόνια. Ανήκετε στον ίδιο κόσμο. Δε δίνετε συνεντεύξεις πουθενά και δεν εμφανίζεστε παρά μόνο στην εκπομπή σας, αλλά παρ' όλα αυτά είστε εδώ, σε ένα ταπεινό χωριουδάκι της Κρήτης, μέσα στο σπίτι μου. Με αναζητήσατε και με βρήκατε, σίγουρα πανεύκολα, χάρη στις διασυνδέσεις σας. Θέλετε κάτι από μένα, κάτι που πιθανότατα θα σας βοηθήσει να κερδίσετε μια μάχη στον πόλεμό σας με τον Δαμιανό, αλλά, επειδή γνωρίζω ότι για ανθρώπους σαν εσάς ο χρόνος είναι πολύτιμος, δε θα επιτρέψω να χάσετε ούτε μισό δευτερόλεπτο σε άσκοπες προσπάθειες. Δεν ενδιαφέρομαι», κατέληξε, χωρίς να τραβήξει το βλέμμα του από το δικό της. «Δε θα αντάλλαζα με τίποτα στον κόσμο την ψυχική μου ηρεμία και γαλήνη. Όσα έχω μου αρκούν, και δεν υπάρχει τίποτα που μπορείτε να μου προσφέρετε και να θέλω. Θα πρότεινα, λοιπόν...»

«Εγώ, αντιθέτως, πιστεύω πως έχω κάτι που θα θέλατε πολύ, κύριε Πετράκη», τον διέκοψε με μια υπόνοια θριάμβου στην έκφρασή της, που κλόνησε για λίγο τη σιγουριά στο βλέμμα του. «Κάτι που είναι υπεράνω υλικών αγαθών και που θα έκανε ακόμη και τον πιο ψυχρό άνθρωπο να λυγίσει».

«Αλήθεια;» μισόκλεισαν τα χρυσαφιά του μάτια, αφήνοντας να φανεί κάποιο είδος απειλής.

«Ο αδερφός σας έχει μια κόρη», του ανακοίνωσε στεγνά και, αφού εντόπισε την τσάντα της, που ήταν κρεμασμένη στον ίδιο καλόγερο με το παλτό της, σηκώθηκε χωρίς βιασύνη, την πήρε και επέστρεψε κοντά του.

Άνοιξε το φερμουάρ αργά, ώστε να έχει την ολοκληρωτική του προσοχή, και έβγαλε ένα φάκελο. Τον έτεινε προς το μέρος του, και εκείνος τον κοίταξε συνοφρωμένος. Είδε τα δόντια του να σφίγγονται και τους μυς στα μάγουλά του να πάλλονται νευρικά με αυτή την κίνηση. Κράτησε το χέρι της αμετακίνητα τεντωμένο προς το μέρος του.

«Μέσα σ' αυτό το φάκελο υπάρχουν φωτογραφίες της από τη γέννησή της μέχρι πρόσφατα, που έκλεισε τα είκοσί της χρόνια. Υπάρχουν επίσης τα στοιχεία της μητέρας της, αντίγραφο του πιστοποιητικού γέννησής της και πληροφορίες για τα μέρη όπου έζησε και για τον τρόπο με τον οποίο μεγάλωσε. Ο αδερφός σας αγνοεί την ύπαρξή της», τον ενημέρωσε, τεντώνοντας ακόμη περισσότερο το χέρι της για να τον πείσει να πάρει το φάκελο. «Μάλλον, για να είμαι πιο ακριβής, αγνοεί το γεγονός ότι ζει ακόμα. Η μητέρα της, βιώνοντας ένα καθεστώς τρομοκρατίας από εκείνον τις πρώτες μέρες μετά τη γέννηση της μικρής, αποφάσισε να τη δώσει για υιοθεσία σε μια πολύ πλούσια άτεκνη οικογένεια, στην οποία δούλευε ως οικιακή βοηθός για να τα βγάλει πέρα όσο ήταν στα πρώτα στάδια της εγκυμοσύνης. Τους γνώρισε στην Αμερική. Εκείνοι κανόνισαν τα πάντα, με πρώτο και καλύτερο τον εικονικό θάνατο του βρέφους. Ενεργώντας με άκρα μυστικότητα, πούλησαν την περιουσία τους στην Ελλάδα και εγκαταστάθηκαν μόνιμα στο Σικάγο. Ξεκίνησαν μια νέα ζωή εκεί, και ποτέ κανείς δεν έμαθε την αλήθεια. Η ανιψιά σας μεγάλωσε με το όνομα Ρενάτα Καστέλη και ήταν πολύ ευτυχομένη μέχρι τη στιγμή που

έχασε τους γονείς της –αυτούς που νόμιζε ότι ήταν γονείς της– από αυτοκινητικό δυστύχημα, στα δεκατέσσερά της χρόνια. Έκτοτε τα πάντα στον όμορφο και ασφαλή κόσμο της ανατράπηκαν. Αναγκάστηκε να ζήσει μέχρι τα δεκαοχτώ της με την οικογένεια του νόμιμου κηδεμόνα της σύμφωνα με τη διαθήκη του πατέρα της, αλλά, μόλις μπόρεσε να πάρει τη διαχείριση της κληρονομιάς της, άρχισε κυριολεκτικά η κατηφόρα. Μέσα στα τελευταία τρία χρόνια η Ρενάτα ξεκοκάλισε την περιουσία των γονιών της, κάνοντας κυριολεκτικά άσωτη ζωή. Πέρυσι μετακόμισε οριστικά στην Ελλάδα, όπου τα πράγματα έγιναν ακόμη χειρότερα. Αυτή τη στιγμή ζει σε ένα δωάρι στο κέντρο της πρωτεύουσας και κάνει ένα σωρό δουλειές του ποδαριού για να επιβιώσει. Η βασική της απασχόληση όμως είναι να χορεύει τα βράδια σε διάφορα κακόφημα μπαρ. Πιθανόν να συμπληρώνει το εισόδημά της κρατώντας συντροφιά σε διάφορους άντρες μετά τη λήξη της βάρδιάς της. Η αληθινή της μητέρα έχει χάσει τα ίχνη της εδώ και χρόνια. Είναι παντρεμένη, ζει στο εξωτερικό, έχει δυο μικρά αγόρια, που πηγαίνουν στο δημοτικό, και γενικά έχει μια ήρεμη και τακτοποιημένη ζωή. Εξακολουθείτε να πιστεύετε ότι αυτό που έχω δεν το θέλετε, κύριε Πετράκη;» κατέληξε, φροντίζοντας από ένστικτο να μη φανερωθεί στο βλέμμα της η αίσθηση θριάμβου που την είχε κατακλύσει.

Επιτέλους τον είδε να παίρνει το φάκελο και να τον ανοίγει αργά. Ο άντρας προσπέρασε τα έγγραφα και στάθηκε στις φωτογραφίες. Αν και ήταν ολοφάνερο ότι προσπαθούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του, η ταραχή του δεν κρυβόταν. Όση ώρα κοιτούσε με προσοχή το όμορφο καστανόξανθο κορίτσι στις φωτογραφίες, η Σεμέλη βρήκε την ευκαιρία να τον παρατηρήσει καλύτερα. Έμοιαζε πολύ με τον Δαμιανό, αποφάνθηκε γρήγορα. Έμοιαζαν όπως τότε που ήταν παιδιά. Αν τους έβαζε όμως κανείς δίπλα δίπλα, θα έπαιρνε όρκο πως αυτοί οι δυο ήταν αδύνατον να έχουν οποιαδήποτε συγγένεια εξ αίματος. Ο ένας θύμιζε άνθρωπο της παλαιολιθικής εποχής, με το σουλούπι που είχε, και ο άλλος φαινόταν σαν να είχε ξεπηδήσει από φωτογραφίες περιοδικού μόδας. Ο ένας έδειχνε ικανός να στύψει και την πέτρα, και ο άλλος κυκλοφορούσε πάντα τόσο ατσαλάκωτος που

αναρωτιόσουν μήπως σιδερωνόταν κι αυτός μαζί με τα πανάκριβα, στιλάτα κοστούμια του. Ήταν και οι δυο γοητευτικοί, αναγκάστηκε να παραδεχτεί η Σεμέλη, αλλά με τελείως διαφορετικό τρόπο ο καθένας. Και σίγουρα αυτή η αδιαμφισβήτητη γοητεία δεν έλκυε κυρίες με τα ίδια γούστα. Οι περισσότερες από τον κύκλο του Δαμιανού θα έβρισκαν τον Ρούσσο μάλλον άξεστο, αλλά και γυναίκες σαν την όμορφη Βάγια θα έβρισκαν τον Δαμιανό υπερβολικά στιλιζαρισμένο και φτιασιδωμένο.

«Τι σας κάνει να πιστεύετε ότι θα ενδιαφερόμουν για ένα ξένο παιδί;» την έβγαλε από τις σκέψεις της η ερώτησή του, και ταυτόχρονα τα τραχιά του δάχτυλα έβαλαν ξανά στο φάκελο το περιεχόμενό του και της τον επέστρεψαν. «Και, κυρίως, τι είναι αυτό που θέλετε από μένα αν τελικά δείξω το προσδοκώμενο από σας ενδιαφέρον;»

«Θέλω να με βοηθήσετε να εκδικηθώ τον Δαμιανό», του είπε χωρίς να μασήσει τα λόγια της.

Έβαλε το φάκελο στην τσάντα της και σηκώθηκε όρθια. Περπάτησε μέχρι το παράθυρο στο οποίο είχε σταθεί λίγο νωρίτερα η Βάγια, τύλιξε με τα χέρια της το σώμα της για να καταπολεμήσει την ξαφνική παγωνιά και, έχοντας την πλάτη γυρισμένη στον άντρα, κοίταξε έξω.

«Αν με βοηθήσετε να το κάνω αυτό, θα σας δώσω πρόσβαση στη Ρενάτα. Θα σας επιτρέψω να την πλησιάσετε και να τη γνωρίσετε. Θα σας δώσω την ευκαιρία να την οδηγήσετε στα σωστά μονοπάτια και να δημιουργήσετε ένα νέο, καλύτερο νόημα για τη ζωή της. Αν, πάλι, όχι...»

Τράβηξε λίγο το κεντητό κουρτινάκι και αφοσιώθηκε στη νεροποντή, που σε τούτα τα μέρη είχε μια ιδιαίτερη γοητεία. Στράφηκε προς το μέρος του ξανά, πιστεύοντας πως η απόσταση ανάμεσά τους θα ήταν μεγάλη, αλλά αναπάντεχα τον είδε να στέκεται λίγα μόλις εκατοστά απέναντί της.

Δεν ήξερε γιατί ταραχτηκε τόσο. Δεν της άρεσε αυτό. Είχε μάθει με τον καιρό να τιθασει την ταραχή και άλλου είδους συναισθήματα που την αποδιοργάνωναν. Συνειδητοποίησε ότι, παρά το ύψος της, ένιωθε μικρόσωμη σε σχέση μ' εκείνον. Όπως ακριβώς ο Δαμιανός,

έτσι και ο Ρούσσοσ ήταν προικισμένος με ένα μυϊκό όγκο μεγαλύτερο από του μέσου Έλληνα, ένα μυϊκό όγκο που επιπλέον ήταν σκληραγωγημένος και δουλεμένος. Ταραχή και αναστάτωση. Καθόλου καλή αρχή για μια συνέχεια που ήθελε οπωσδήποτε να κυλήσει όπως την είχε προδιαγράψει στο μυαλό της.

«Αν, πάλι, όχι», επανέλαβε, ανακτώντας την ψυχραιμία της ύστερα από υπεράνθρωπη προσπάθεια, «ξεχάστε τη συζήτηση που κάναμε, ξεχάστε ακόμη και το γεγονός ότι σας επισκεφθήκα, και συνεχίστε τη ζωή σας κανονικά, όπως θα συνεχίσω κι εγώ τη δική μου».

Ένωσε το βλέμμα του να κυλάει πάνω της σαν πυρακτωμένη λάβα. Δεν αναγνώριζε κανένα συναίσθημα στο πετρωμένο του πρόσωπο, την ίδια στιγμή που εκείνη ισοπεδωνόταν από δεκάδες άλλα.

«Θέλετε να μου πείτε ότι, αν αρνηθώ να συμμετάσχω στο φιλόδοξο σχέδιό σας, θα φανείτε τόσο άσπλαχνη ώστε να επιτρέψετε σ' αυτό το κορίτσι να ζει έτσι; Δε θα κάνετε καμία... πώς να το πω;... προσπάθεια να βελτιώσετε τις συνθήκες διαβίωσής της;»

«Αυτό θέλω να πω», επιβεβαίωσε τις εκτιμήσεις του όσο πιο παγερά μπορούσε και αμέσως μετά τον είδε να υψώνει ειρωνικά το ένα του φρύδι.

«Άλλος ένας ψυχρός εκτελεστής, λοιπόν», της είπε περιφρονητικά. «Θηλυκός αυτή τη φορά. Ολόιδιος με τον αδερφό μου».

«Δεν επιτρέπω να με βάζετε στην ίδια κατηγορία με αυτόν!» του δήλωσε αυστηρά. «Ο χειρότερός μου εαυτός είναι ο καλύτερος δικός του. Ωστόσο, πρέπει να του μοιάσω κάποιες φορές», παραδέχτηκε. «Πρέπει να μιλήσω στη γλώσσα του, αφού δεν καταλαβαίνει καμία άλλη. Πρέπει να γίνω κυνική και αδέκαστη. Δυστυχώς, πρέπει ακόμη και να πατήσω στα θύματα που έχει σπείρει στο διάβα του. Ένα τέτοιο θύμα είναι και η κόρη του... η ανιψιά σας», του θύμισε επίτηδες. «Δε θα μπορέσω, λόγω ιδιοσυγκρασίας, να πατήσω πάνω της, αλλά νομίζω πως θα καταφέρω να την προσπεράσω».

Τον είδε να κλονίζεται. Αυτό σήμαινε πως έπαιρνε τοις μετρητοίς τα λόγια της, και αναθάρρησε. Ίσως να μην είχε ποντάρει λανθασμένα στην καλή της μνήμη, και η καλή αυτή μνήμη είχε αποτυπώσει στη συνείδησή της με ακρίβεια, ακόμη και ύστερα από τόσα χρόνια,

το πόσο καλύτερος χαρακτήρας ήταν ο Ρούσσοσ από τον Δαμιανό. Πάντα μετρημένος, πάντα λιγότερο θορυβώδης, πάντα αφοσιωμένος στο στόχο του, πάντα εκεί για την οικογένειά του.

«Θα το επιτρέψετε;» αποφάσισε να τον ζορίσει ακριβώς τη στιγμή που φάνηκε πιο αδύναμος και αποπροσανατολισμένος. «Θα επιτρέψετε στον εαυτό σας να συνεχίσει να ζει από αύριο όπως ζούσε μέχρι σήμερα, γνωρίζοντας ότι εκεί έξω έχετε μια ανιψιά που υποφέρει; Δε θα κάνετε τίποτα για αυτό, κύριε Πετράκη;»

Τον είδε να σφίγγει τα χείλη του προετοιμάζοντας την απάντηση που θα της έδινε, αλλά άνοιξε η κεντρική πόρτα αποφορτίζοντας την ένταση και αναγκάζοντας και τους δυο να μετατοπίσουν το ενδιαφέρον τους από τη συζήτησή τους στον Στέφανο και στη Βάγια, που μπήκαν στο σπίτι στάζοντας ολόκληροι. Το ψυχρό ρεύμα αέρα που εισέβαλε στο χώρο μαζί τους ανάγκασε την υποτονική μέχρι εκείνη τη στιγμή φωτιά στο τζάκι να φουντώσει. Η Σεμέλη είδε την κοπέλα να εμφανίζεται μέσα από το μπουφάν της ένα τρεμάμενο κουτάβι και να το δείχνει στον Ρούσσο. Στη συνέχεια την άκουσε να λέει κάτι με έντονη κρητική προφορά, κάτι που η ίδια δεν κατάλαβε, και αμέσως μετά είδε τον Ρούσσο να κουνάει καταφατικά το κεφάλι.

«Τέλεια!» αναφώνησε η Βάγια και έκανε νόημα στον Στέφανο, με τον οποίο μάλλον είχε εξοικειωθεί, να την ακολουθήσει.

Ανέβηκαν και οι δυο τα πέτρινα σκαλιά στο βάθος του δωματίου. Η Σεμέλη, καθώς κοιτούσε απορημένη τον Στέφανο και την κοπέλα να απομακρύνονται, πρόσεξε την καραμπίνα του Ρούσσου, που τώρα ήταν ακουμπισμένη όρθια πάνω στον τοίχο, ακριβώς δίπλα στο τζάκι. Το προηγούμενο θάρρος της εξανεμίστηκε. Συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι βρισκόταν χιλιόμετρα μακριά από το πολυτελές διαμέρισμά της, σε ένα ορεινό χωριό στη μέση του πουθενά, παρέα με κάποιον που δεν εμπιστευόταν, ο οποίος υποδεχόταν τους επισκέπτες του οπλισμένος. Ανατρίχιασε. Ταραχή ξανά. Κακό σημάδι, πολύ κακό, αλλά τώρα είχε μπει για τα καλά στο χορό και έπρεπε να χορέψει.

«Ας πούμε ότι αποφασίζω να κάνω κάτι για αυτό», συνέχισε ο άντρας την κουβέντα τους από το σημείο όπου είχαν σταματήσει. «Ας πούμε ότι συμφωνώ να σας βοηθήσω να πατοίσετε με τον αδερφό

μου ή να τον εκδικηθείτε, όπως είπατε. Η ερώτησή μου είναι: Με ποιον τρόπο;» γέμισε ολόκληρο το οπτικό της πεδίο μετακινώντας το σώμα του ακριβώς απέναντί της. «Με ποιον τρόπο θα μπορούσε ένας άντρας σαν εμένα να εξυπηρετήσει μια γυναίκα σαν εσάς, κυρία Σοφιανού;»

Είχαν φτάσει στο πιο δύσκολο σημείο της συζήτησης, στο σημείο όπου υποτίθεται ότι η Σεμέλη έπρεπε να δείχνει αποφασισμένη και σίγουρη, αλλά το μόνο που ένιωθε ήταν αμφιβολία και δυσπιστία για το ίδιο της το σχέδιο. Κοιτώντας καλύτερα τον άντρα, αποκωδικοποιώντας με ταχύτητα όλα τα σημάδια πάνω του και γύρω της που την προϊδέαζαν για πιθανή αποτυχία, το μόνο που έκανε ήταν να ξεροκαταπιεί και να τον κοιτάξει σαν χαμένη.

«Τι εννοείτε “ένας άντρας σαν εσάς”;» τον ρώτησε, περισσότερο για να κερδίσει χρόνο, αφού είχε καταλάβει μια χαρά τι εννοούσε.

«Ένας άντρας με τελείως διαφορετικό τρόπο ζωής από τον δικό σας», της εξήγησε, παρότι ήξερε κι αυτός μια χαρά ότι η κοπέλα είχε καταλάβει τι εννοούσε.

«Αυτό που σας ζητώ είναι... αυτό που θέλω από σας... αν συμφωνήσετε να με βοηθήσετε...» κόμπιασε η Σεμέλη.

Κοιτώντας μόνο και μόνο τον τρόπο με τον οποίο ήταν ντυμένος, με ένα φθαρμένο τζιν και ένα ξεθωριασμένο φούτερ γεμάτο λεκέδες, αυτό που σκόπευε να του ζητήσει σίγουρα θα ακουγόταν γελοίο.

«Ρούσσο, πρέπει να δεις τη Λευκή!» αναφώνησε με ενθουσιασμό η Βάγια κατεβαίνοντας τη σκάλα. «Δεν της έφτανε το χαλάκι που της έστρωσα, ήθελε και κρεβάτι του λόγου της! Κούρνιασε δίπλα στον πατέρα σου και δεν το κουνάει από κοντά του. Ο κύριος Ανέστης είπε να την αφήσω εκεί. Είπε πως δεν τον πειράζει. Η αφεντιά της, λοιπόν, κοιμάται σε κεντητά στρωσίδια, και να δω πώς θα καταφέρεις αύριο να την ξαναπάς στη μάνα της. Στο μεταξύ ο καιρός χειροτέρευε», είπε, κάνοντας σε όλους νόημα να μείνουν σιωπηλοί για να ακούσουν τη βροχή που έπεφτε με δύναμη στα κεραμίδια. «Δε νομίζω πως θα ήταν σωστό να επιτρέψουμε στους επισκέπτες μας να φύγουν. Ίσως θα ήταν καλύτερα να...»

«Έχουμε νοικιάσει πολύ καλό αυτοκίνητο», τη διέκοψε η Σεμέλη